

Місія «Порятунок»: ДЕЛЬФІНИ

Євгенія Завалій

Місія «Порятунок»: ДЕЛЬФІНИ

Намалювала
Марія Шевченко

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.161.2-34-93
3-13

Завалій Євгенія

3-13 Місія «Порятунок»: дельфіни [Текст] : повість / Євгенія Завалій. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2023. — 60 с.
ISBN 978-966-448-087-8

Знайомство хлопчика Марка, який не розмовляє, з маленьким дель-
фінятком на ім'я Матіс переросло у глибоку і дивовижну дружбу. Марк
дбає про Матіса в дельфінарії і водночас розуміє, що його друг потребує
найважливішого — свободи. Адже у дельфінарії ці чудесні тварини дуже
страждають від тісняви і сліпнуть від хлорованої води. Марк вигадує спо-
сіб, як звільнити Матіса та його батьків, а також — решту дельфінів. Але
чи вдасться хлопцю порятувати своїх улюбленців? Читайте у третій книзі
письменниці Євгенії Завалій із серії «Місія “Порятунок”».

УДК 821.161.2-34-93

*«Про людей із палкими
і живими серцями»*

The Hardkiss «Косатка»

ISBN 978-966-448-087-8

© Євгенія Завалій, текст, 2023
© Марія Шевченко, ілюстрації, 2023
© Видавництво Старого Лева, 2023

Усі права застережено

Щовечора, коли всі вдома засинали, Марк тихенько вислизав із ліжка й ішов до вікна. Тоді довго вдивлявся вниз зі свого вісімнадцятого поверху, адже жив хлопець біля дельфінарію, звідки можна було почути музику нічного шоу дельфінів.

До дельфінарію Марка тягнуло скільки він себе пам'ятав. Коли він був іще зовсім маленьким і гуляв із мамою біля моря, то напружував слух, щоби почути, як плюскочуться дельфіни. Якось мама повела сина на шоу дельфінів, але майже одразу Марк розплакався, бо дивитись, як тварини стрибають під вигуки дресирувальників, було дуже сумно, і більше вони туди не ходили. Зараз же, дорогою зі школи, він завжди намагався пройти заледве не вприпул до паркану, щоби хоч щось почути або побачити. Іноді хлопчик стояв і зазірав усередину крізь щілини, тоді охоронець гукав його й питав, що треба, але Марк не відповідав і йшов додому.

Не відповідав не тому, що був нечемним, а тому, що не розмовляв. У дитинстві, коли мама побачила, що Марк не почав говорити вчасно (як інші діти), водила сина по лікарях, і йому навіть поставили діагноз, що він «особливий хлопчик». Спочатку його лікували, але нічого не допомагало, і Марк лише страждав від усіх цих походів по лікарнях. І тоді йому просто дали спокій, він і далі мовчав, а згодом усі до цього звикли. І тільки мама все зітхала: «Коли ж ти, Марчику, нарешті заговориш?». Це не заважало хлопчикові спілкуватися з рідними, адже коли люди люблять одне одного, то слова їм не потрібні.

Проте в школі було трохи складніше, ніж удома. Марк здавав усі завдання письмово й гарно вчився, тому вчителі досить швидко звикли і вже не зважали на його особливості. А от з іншими дітьми було непросто. Іноді він дуже хотів щось сказати, але тоді щось стискалося в грудях, якась крижинка, що не давала йому вимовити й слова. І хоч ніхто його не ображав, та як дружити з тим, хто не говорить? Тому Марк більшість часу був заглиблений у себе, книжки, фільми й програми про природу. А ще він дуже любив малювати.

